המשה עשו

*כי תוינא בבבל הוה אמרי הא דתניא "יוה"כ

שחל להיות ע"ש לא היו תוקעין ובמוצאי

שבת לא היו מברילין דברי הכל היא כי

סליכנא להתם אשכחיתיה ליהודה בריה

דרבי שמעון בן פזי דיתיב וקאמר ר' עקיבא

היא דאי רבי ישמעאל כיון דאמר חלבי

שבת קריבין ביום הכיפורים ליתקע כי היכי

דליהוי ידעי דחלבי שבת קריבין ביום

הכיפורים ואמינא ליה אנא *כהנים זריזין הן

אמר ליה מר קשישא בריה דרב חסרא לרב

אשי מי אמרינן כהנים זריזין הן והתנן *ישלש

להבטיל את העם ממלאכה שלש להבדיל בין

קודש לחול *כדאמר אביי לשאר טמא

דבירושלים הכא נמי לשאר עמא דבירושלים

וליתקע כי היכי דלידעי דשרי בקניבת ירק מן

המנחה ולמעלה אמר רביוסף לפי שאין דוחין

שבות להתיר ורב שישא בריה דרב אידי אמר

שבות קרובה התירו *שבות רחוקה לא התירו

ושבות קרובה התירו *והתנן יום טוב שחל

להיות ערב שבת תוקעין ולא מבדילין מוצאי

שבת מבדילין ולא תוקעין ואמאי ליתקע כי

היכי דלידעי דשרי בשחימה לאלתר אלא

מחוורתא כדרב יוסף.אמר רבי זירא אמר

רב הונא ואמרי לה אמר רבי אבא אמר רב

הונא "יוה"כ שחל להיות בשבת אסור בקניבת

ירק אמר רב מנא תנא (6) מנין ליוה"כ שחל

תעשה כל מלאכה אלא לאו אקניבת ירק

ש"מ•אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן

יוה"כ שחל להיות בשבת מותר בקניבת ירק

מיתיבי מנין ליוה"כ שחל להיות בשבת

שאסור בקניבת ירק ת"ל שבתון שבות למאי

אילימא למלאכה והכתיב לא תעשה כל

מלאכה אלא לאו בקניבת ירק לא לעולם

למלאכה ולעבור עליה בעשה ול"ת תניא

כוותיה דרבי יוחנן יוה"כ שחל להיות בשבת

מוחר

כי בוינא בכבל. כשלמדתי תורה בבבל קודם שעליתי לח"י: לא

תורה אור בי"ט שחל להיות במול"ש: דברי ככל

לג א מייי פים מהלכום שבת סלכם כח : לד ב שם סלי יחים כ:

לה נ שם סלכה כח: לו ד מיי׳ פ"ה מהלכות שביקת עשור כליג טושיע הויה סימן מריה כשיף כ :

רבינו חננאל *) השתא הוא בפלונתא דרבי ישטעאל ור"ע: אכור ר' זירא כי יינן בנבל דוה אפרי

היו מברילין דברי הכל היא . כלומר מפני מה תוקעין בע'ש להבדיל מן המלאכה כיון שע'ש יוה'כ הוא אין שם מלאכה שצריכין שם מלאכה שצריכין תקיעה להבמילו, וכן הבדלה כדי להתיר התשם למלאכה וכיון שמוצ"ש יוה"כ אין בו התר סלאכה לפיכך אין צריך להבדלה. וא"ר זירא כי סליקי וא"ר זירא כי סליקי להתם ואשכחתיו לידורה בריה דר'ש בן פוי דאומר הא מתני' ר'ע היא דלא שני ליה ר"ע היא דלא שני ליה בין שבת ליה"כ דהא לא חלכי שכת קריבין ביוה"כ ולא של יוה"כ הבירא בין האי להאי הבירא בין האי להאי אלאלר 'שמעאל דשני ליה ליהקע במ"ש ליוה"כ דלודני חבירא לבתנים דלודני חבירא לבתנים להקריב מה שנותר מחלבי שבת וא'ל ר' יירא אפי' לר' ישמעאל ישני ליה בין שבת ליום הכיפורים כהנים זריזין הן ויורעין שחלבי שבת קריבין ביוה"כ לפיכך לא בעי תקיע' ואבדלת' אני דכהנים זריון קן והתנן נ' להבדיל בין [קודש] לחול ושנינן הא דתנן להבדיל בין קדש לחול אינה קדש לחול אינה שנויה לגבי כתנים אלא לישראל בלבד כראמר אביי הח התם

כראמר אביי התם ביומא לענין נכרשת של זהב שעשת הילני על פתח ההיכל להודיע עת ק"ש דלאו לכהנים אלא לשאר איתעביד עמא דבירושלים , ואקשי תוב וליתקע בהדי הבדלה לשאר עמא דנידעו דשרי להן עפא הנידעו דשרי להי קינובת ירק מן המנחה ולמעלה: דהא קי"ל רבשבת אסור לקנב ירק דלהנית לערב משום בורד . ואמרינן (לעיל ע"ד) אמר אביי ואוכל לאלתר בורו ימניח לאלתר אבל שלא לאלתר לא יברור. וכסוף אמרוה קמיה דרבה ואמר דשפיר אמר נחמני . אבל ביוה"כ נחמני . אבל ביוה'כ מותר לברור ולקנב מן המנחה ולמעלה ולהניה במוצאי יוה"כ . ומפרק יוסף לפי שאין דוחין שבות להתיר פי' תקיעה אסורה משום שבות . דדרשי כל מלאכת עבודה יצאו תקיעת שופר ורדיית

הפת שהן חכמה ואינה

מלאכה ולא דחו שבות לא בשבת ולא ביוה"כ כתקיעה להתיר קניבת

שלאכ'[הוא]רדהי שבות ותוקעין אבל למישרא קניבת ירק לא דתו

שבות ותהשי. רב שישא

אי הוה איכא

הא דתניא יוח"כ שחל להיות ערב שבת לא היו תוקעין וכמוצ"ש לא

147.2

3

2 6

171000

07

שחל באחד בשבת לא תקשי במולאי שבת להודיע שיוה"ל הוא קל דיוה"ל קדוש כשבת ואסור בכל מלאכה:ובמול"ש אם חל בו יוה"ל: דאדרבה מתוך התקיעה יהא נראה שהוא חמור דכל תקיעות לא היו מבדילין. בתפלה המבדיל בין קדש לקדש כמו שמבדילין שתוקעין בע"ש או עי"ט תוקעין בכניסת חמור ולהכי אמר בסמוך יים שחל במול"ש מבדילין ולא תוקעין ולא תקעי להודיע דחלבי שבת קריבין בי"ט ומיהו התם דבר ידוע הוא שי"ט קיל הוא משבת והא דפריך עלה בסמוך ואמאי ליתקע כי היכי דלידעי דשרי שחיטה לאלתר אותה תקיעה אינה אלא להודיע שהוא לילה ולא להודיע שי"ט קל הוא משבת והא דלא קאמר הכא ליתקע כי היכי דלידעו דחלבי יוה"כ איז קריבין בשבת דהא כי לא תקעי נמי מחמת ששבת ויוה"כ שוין אין קריבין של זה בזה אם כן התקיעה אינה מוכחת שלא יהיו קריבין של יוה"כ בשבת והא כמי לא בעי למיפרך וליבדיל במולאי שבת דלידעי דחלבי שבת קריבין ביוה"כ דהא אפי' מבדיל בבית הכנס' ברבים אין פרסום בהבדלה כמו בתקיעה:

וליתקע כי היכי דלידעו דשרי בקניבת ירק. ה״ה דהוה מלי למיפרך אליבא דרי ישמעאל ליתקע כי היכי דלידעו שמליעין את המטות מיוה"כ לשבת אלא ניחא ליה

למיפרך לכ"ע: אבור רב יוסף לפי שאין דוחין שבות להתיר . לעיל כי

פריך ליתקע כי היכי דלידעו דחלבי שבת קריבין כו' לא הוה מלי לשנויי הכי דאין זו התרה מה שמתירין להקריבם אלא חומרא הוא שיקטירו האימורים ולא יבאו לידי טותר ויש חומרא בדבר שחייבין להקטירם: אלא לקניבת ירק. נראה לר" דחסמכתה בעלמה הוא

דאי מדאורייתא ביוה"כ נמי ליתסר והא דאמר בפרק כלל גדול (לפיל פג:) האי מאן דקניב סילקא חייב שתים התם מיירי במחובר והכא איירי בתלוש כדפירש בקונטרם ולא דמי להא דאמר בפרק כלל גדול א) האי מאן דפרים סילקא חייב משום טוחן דהתם מיירי כשעושה חתיכות דקות

מאד והכא מיירי כשעשה חתיכות גדולות: לעולם למלאכה. וקניבת ירק דברייתא היינו שטושים דק דק דהוי איסור דאורייתא דרמי לטוחן א"ל במחובר: לשיל ראבאר ליתקע כי היכי דלידעו דשרי בשחיטה. לא להודיע די"ט קיל אלא להודיע שהוא לילה וכן אומר ר"י מה שתוקעים במוצאי יוה"כ אינו אלא להודיע שהוא לילה ויאכילו את בניהם שהתענו וגם להכין סעודת מולאי יוה"כ שהיא כעין י"ט ב) כמו שיסד הפייטן ג) אחר גמר מילוי אכול בדלוי ורלוי ולא כמחזורים שכתוב בהן שהתקיעה זכר ליובל כי למה תוקעין בכל

שנה ושנה וכי היה יובל בכל שנה ושנה: הדרן עלך ואלו קשרים

(מי מוס׳ לקמן קיו: דים אכל לא מאן ב) (ועי׳ מוס׳ לקמן קיו: דים אכל לא פי׳ (דף עד: ועים מוס׳ דים כאי מאן ב ב) [כפומון של מנחה ליוהיכ]

מבדילין בתפלה ועל הכום המבדיל בין קודש לקודש מפני שהקודש חמור יולא ונכנס קל : ולא סוקטין . מבעוד יום להבטיל ולהבדיל דהא היולא חמור והיום לא עשו שום מלאכה : ואמאי. אי ס"ד דוחין שבות להתיר לאורך דבר קרוב יתקט משחשיכה לידע דשרי בשחיטה לאלתר: <u>אסור בקניבס ירק.</u> ולא מבעי בשבת דעלמא דאסור משום שבות דקטרת משבת לחול אלא אפילו האידנא דיש כאן טיטי דהא בשאר יוה"כ ששאר שבות אסור זה מותר השתא דחל בשבת לא שרו רבנן: אמר רב מנא תנא כו': ס"ל. בשבת בראשית שבתון שבת קדש ושבתון משמע שבות: ולמאי. באיזה קניבה אסר לן קרא: אילימא במלאכם. כגון מחובר: כא כסיב לא מפשה כל מלאכה. והא כו למה לי: אלא לאו לקניבת ירק . בעלמא בתלוש דמידי דלאו מלאכה קאי עליה בעשה דשבחון שבות וכיון דמדאורייתא אסור בכל שבתות השנה הכא לא שרינן ליה משום ענמת נפש למידהי איסור דאורייהא ובשאר יוה"כ שרי לענמת נפש<u>-ואט"ג דכחיב ביה נמי שבתון</u> שבות לאו ממלאכה הוא אלא מכל דבר המעכב מלהתענות מדסמכינן לועניתם הכי דרשינן לה בפרק בתרא דיומא (דף שד.) לרחילה וסיכה ודומין להם:

ברית דוב אדי אמר שבות החירו . פ"י אפילו תימא דוחין שבות להתיר מידי דאית ליה רשות למיעבדיה בקרובה דוחין שכות (משום) להתירו . אבל מידי דרחיק ולית ליה למיעבדיה בקרובה אד ישבות רחוקה לא התירו . פ"י אפילו תימא דוחין שבות להתירו . העד מה מבידים המבריל והיה בידים בידים המבריל המבר

הים. לא הוה מסיקנא אדעתאי דתיהוי פוכי ב בפלוגתא דרבי ישמעאל ורבי עקיבא דמתני': רבי עקיבא סיא . דחשיב ליה יוה"כ כשבת הלכך לא בעי למתקע להבדיל בין זה לזה להיכרא דלא מקעיכן אלא בין יום קל ליום חמור וכי היכי דבשבת לא תקעי להבדיל כהנים מלהקריב חלבי שבת ביוה"כ ביוה"כ נמי לא תקעיכולהבדילן מלהקריב חלבי יוה"כ בשבת: דאי ר' ישמעאל . כיון דקיל ליה יוה"כ

משבת ליתקע להבטיל מהקריב חלבי יוה"כ בשבת ובתקיעה זו יביט שהוא סוכה -יום הקל ולכשיחול יוה"כ במולחי שבת ולא יתקש ידשו שמותר להקריב בו יובה = חלבי שבת : זריזים הם . בקיחים הן בכל ואין לריכין סימן דכתיב בהן יורו משפטיך ליעקב (דברים לג): והתנו. במסכת סוכה: ג' להבשיל כו׳. ומני להו בתקיעות שבמקדם חין פוחתין מכ"ח תקיעות במקדש וקס"ד מדתקשי' להו במקדש להיכרא דכהגי'

תקעי להו: כדממר אביי. בסדר יומה בפרק ג' גבי נברשת שעשתה הילני המלכה על פתחו של היכל בשעה שהחמה זורחת ניצוצות יוצאות הימנה והכל יודעים שומן ק"ש הגיע ומותביכן ורמינהו הקורא ק"ש עם אנשי משמר לא ילא אלמא לאו בזימנא קריין ואמר אביי הא סימן דנברשת לשאר עמא יום אם להיות בשבת שאסור בקניבת ירק ת"ל "שבתון פון שקראן ק"ם בעונתה: וניסקע. כין שבות למאי אילימא למלאכה והכתיב °לאפס"ל לר"ע בין לרבי ישמעאל לאודועי דקל

הוא משבת דיוה"כ שרי בקניבת ירק חלוש לנחק העלין מן הקלחין כדי להשוותם שיהו מוכנים לחתכן ולפרמן דאמרינן לקמן דשרי משום דהוי שינוי שרוחה ומזמן וחיכו חוכל: קניבה . כי ההיא דכלל גדול(לעיל עג:) האי מאן דקניב סילקא אלא דהתם במחובר

והכח בחלום: לפי שחין דוחין שבום ליוסיב להחיר . תקיעת שופר שבות הוא וקאמרת דלידחיה להודיע היתר בקניבת ירק אין דוחין שבות להתיר אלא לאסור כגוו יו"ם שחל להיות

בין הקודש ובין החול: ולא מבדילין. בתפלה ועל הכום דלא תקנו

לומר הבדלה אלא ביליאת קודש ובכניסת חול ולא בכניסת קדש

וביליאת חול דהתם שייך לקדושי יומא וקדוש יום שמקדשין על היין

הוי היכירא דיליה: מולאי שכם . ואם חל יו"ט במולאי שבת

בע"ם תוקעין להבטיל ולהבדיל: ורב ששם ברים דרב אידי אמר – לעולם דוחין שבום להפיר. חי הוה מיבעי' לן היתרא החידנא אבל השתא דלא מיבעי לן קניבת ירק ביוה"כ שחל להיות בע"ש שהרי בשבת לא יבשלום ולא מהא מקיעה זו אלא להודיענו היתר בשנה [א] לחלת שיחול יה"ב באמלע שבם לא המירו: שבות קרובה . כלומר דרגביים דחיוב שבות המירו לצורך דבר קרוב ולא לצורך דבר לחוק: **מוקעיו**ן. לני" בדב להבטיל את העם ממלאכה המותרת ביו"ט כגון אוכל נפש ולהבדיל